

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2006. gada 27. septembrī*

Lieta T-117/04

Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren, kas reģistrēta Zēvoldē [*Zeewolde*] (Nīderlande),

Jachthaven Zijl Zeewolde BV, kas reģistrēta Zēvoldē,

Maatschappij tot exploitatie van onroerende goederen Wolderwijd II BV, kas reģistrēta Zēvoldē,

Jachthaven Strand-Horst BV, kas reģistrēta Ermelo (Nīderlande),

Recreatiegebied Erkemederstrand vof, kas reģistrēta Zēvoldē,

Jachthaven- en Campingbedrijf Nieuwboer BV, kas reģistrēta Bunshotenā-Spakenburgā [*Bunschoten-Spakenburg*] (Nīderlande),

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

Jachthaven Naarden BV, kas reģistrēta Nārdēnē [*Naarden*] (Nīderlande),

ko pārstāv T. Otervangers [*T. Ottervanger*], A. Beilevelds [*A. Bijleveld*] un A. van den Ords [*A. van den Oord*], advokāti,

prasītāji,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv H. van Vlits [*H. van Vliet*], A. Bukē [*A. Bouquet*] un A. Neijenhauss [*A. Nijenhuis*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv H. Sevenstere [*H. Sevenster*] un M. de Hrāfe [*M. de Grave*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par lūgumu atcelt Komisijas 2003. gada 29. oktobra Lēmumu 2004/114/EK par atbalsta pasākumiem, ko Nīderlande piešķir bezpeļņas jahtu ostām Nīderlandē (OV 2004, L 34, 63. lpp.). [Neoficiāls tulkojums]

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*], tiesneši I. Labucka un V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*], sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 3. maijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

- 1 1998. gadā Enheizenes [*Enkhuizen*] (Nīderlande) pašvaldība nolēma būvēt jaunu ostu liela un maza izmēra atpūtas laivām. Jaunās ostas celtniecības dēļ bija jāslēdz jahtkluba *KNZ & RV* esošā pieeja ostai. Lai kompensētu šādu pieejas slēgšanu, pašvaldība veica trīs pasākumus:

— pirmkārt, tā *KNZ & RV* tuvumā sniedza jaunu pieeju jahtu ostai;

- otrkārt, tā kā saskaņā ar pašvaldības pausto jaunās pieejas dēļ laivām bija jāveic apkārtceļš, lai nokļūtu esošajā *KNZ & RV* jahtu ostā, kā kompensācijas pasākumu tā veica bagarēšanas darbus esošās ostas tuvumā, lai jahtklubs par saviem līdzekļiem vēlāk varētu ierīkot 105 piestātnes;

 - treškārt, jahtklubam *KNZ & RV* tika piedāvāta iespēja nopirkt no pašvaldības bagarēto teritoriju (26 000 m²), kuras cena par 1 m² bija tāda pati, par kādu pašvaldība to bija nopirkusi 1998. gadā.
- 2 Neikērkas [*Nijkerk*] (Nīderlande) pašvaldība bija 1966. gadā celtās vietējās jahtu ostas īpašniece. 2000. gadā jahtu osta tika privatizēta un pārdota tās nomniekam, vietējam jahtklubam *De Zuidwal*. 1998. gadā neatkarīgs eksperts jahtu ostu, ja tā tiktu iznomāta, novērtēja par EUR 417 477. Neiznomātā stāvoklī jahtu osta tika novērtēta par EUR 521 847.
- 3 2000. gada 27. martā starp šo pašvaldību un jahtklubu noslēgtajā pārdošanas līgumā jahtklubs uzņēmās visas ar ūdens attīrīšanu saistītās izmaksas un ostas aprikojuma iekavēto uzturēšanas darbu izmaksas. 2000. gadā pašvaldība iekavēto darbu izmaksas novērtēja par EUR 272 268 un ūdens attīrīšanas izmaksas — par EUR 145 201. Šīs izmaksas pašvaldība atskaitīja no aprēķinātās jahtu ostas vērtības, tādējādi iegūstot pārdošanas cenu EUR 0,45 par visu ostu.
- 4 Vīringmēras [*Wieringermeer*] (Nīderlande) pašvaldība 2000. gadā *Jachtwerf Jongert BV* (turpmāk tekstā — "*Jongert*") pārdeva zemi un akvatoriju par EUR 7 636 147. Novērtētā platību vērtība bija EUR 5 825 065 (EUR 105 211 — par akvatoriju un EUR 5 719 854 — par zemi).

Administratīvā procedūra

- 5 Ar 2001. gada 1. marta vēstuli *Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren (Zuidelijke Randmeren)* komerciālo jahtu ostu darba grupu asociācija, turpmāk tekstā — “darba grupa”) biedru vārdā (citi prasītāji šajā lietā) Komisijā tika iesniegta sūdzība par iespējamo konkurences deformēšanu starp noteiktām Nīderlandes jahtu ostām. Nīderlandes jahtu ostas pārvalda gan bezpeļņas organizācijas (parasti jahtklubi), gan privāti uzņēmumi. Saskaņā ar darba grupas pausto vairākas bezpeļņas jahtu ostas ir saņēmušas valsts atbalstu piestātņu ierīkošanai un to uzturēšanai. Tas šīm jahtu ostām it īpaši ir ļāvis iznomāt piestātnes atpūtas laivu pietauvošanai par zemākām cenām.
- 6 Sākotnēji sūdzība attiecās tikai uz vienu projektu Enheizenē. Komisija ar 2001. gada 11. aprīļa vēstuli Nīderlandes iestādēm uzdeva vairākus jautājumus, uz kuriem tās atbildēja ar 2001. gada 24. maija vēstuli.
- 7 Uzzinot par šo saraksti, darba grupa 2001. gadā vairākkārt nosūtīja papildu informāciju par projektu Enheizenē un citu sešu lietu materiālus. Komisija ar 2002. gada 11. februāra vēstuli aicināja Nīderlandes iestādes sniegt tai detalizētu informāciju par šīm septiņām lietām.
- 8 Pamatojoties uz saņemto informāciju, Komisija pārbaudīja septiņas lietas un savas analīzes rezultātus paziņoja darba grupai ar 2002. gada 8. augusta vēstuli. Šajā vēstulē Komisija, no vienas puses, nodalīja trīs lietas, kurās nevarēja izslēgt, ka ir piešķirts valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, un, no otras puses, pārējās

četrās lietās atzina, ka tās neietver valsts atbalstu šī panta nozīmē. Darba grupa 2002. gada 3. septembra vēstulē piekrita šādai Komisijas analīzei un iesniedza papildu informāciju par trim atlikušajām lietām (jahtu ostas Enheizenē, Neikērkā un Vīringmērā).

- 9 Komisija ar 2003. gada 5. februāra vēstuli informēja Nīderlandi par savu lēmumu ierosināt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz atlikušajām trim lietām. Nīderlandes iestādes ar 2003. gada 22. aprīļa lēmumu sniedza savus apsvērumus un nosūtīja Komisijai jaunu informāciju.

- 10 Lēmums par procedūras ierosināšanu tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2003. gada 22. martā (OV C 69, 4. lpp.). Komisija aicināja ieinteresētas personas sniegt savus apsvērumus.

- 11 2003. gada 16. aprīlī Komisija no darba grupas saņēma vēstuli, kurā nebija ietverta ne jauna informācija, ne svarīgi papildu fakti. Komisija nesaņēma apsvērumus no trešām personām par formālās izmeklēšanas procedūras ierosināšanu.

- 12 2003. gada 29. oktobrī Komisija pieņēma Lēmumu 2004/114/EK par atbalsta pasākumiem, ko Nīderlande piešķir bezpeļņas jahtu ostām Nīderlandē (OV 2004, L 34, 63. lpp.; turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).

13 Šī lēmuma rezolutīvajā daļā ir noteikts:

“1. pants

Nīderlandes veiktie atbalsta pasākumi bezpeļņas jahtu ostām Enheizenē, Neikērkā un Vīringmērā nav uzskatāmi par valsts atbalstu EK līguma 87. panta 1. punkta nozīmē.

2. pants

Šis lēmums ir adresēts Nīderlandes Karalistei.” [Neoficiāls tulkojums]

Tiesvedība

14 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 24. martā, prasītāji cēla šo prasību.

15 Ar pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 26. augustā, Nīderlandes Karaliste saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 116. panta 6. punktu lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu Komisijas prasījumus. Pirmās palātas priekšsēdētājs ar 2004. gada 7. oktobra rīkojumu šo pieteikumu pieņēma.

- 16 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (pirmā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un aicināja lietas dalībniekus tiesas sēdē sniegt savus apsvērumus par šīs prasības pieņemamību, ievērojot atbilstošo judikatūru valsts atbalsta jomā.
- 17 2006. gada 3. maija tiesas sēdē tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 18 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu un par nelikumīgu atzīt atbalstu, kas piešķirts zināmiem uzņēmumiem;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 19 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt kā nepieņemamu un katrā ziņā kā nepamatotu;

— piespriet prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 Nīderlandes Karaliste atbalsta Komisijas prasījumus.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

21 Komisija apstrīd prasības pieņemamību, taču neizvirza formālu apgalvojumu par nepieņemamību Reglamenta 114. panta nozīmē.

22 Tā apšaubā, pirmkārt, ka apstrīdētais lēmums darba grupas biedrus skar individuāli EKL 230. panta ceturtais daļas nozīmē. Otrkārt, tā šaubās par darba grupas tiesībām celt prasību.

23 Runājot par darba grupas biedru tiesībām celt prasību, Komisija uzskata, ka — ja apstrīdētais lēmums tos skar, tad tādā pašā mērā kā visas pārējās komerciālās jahtu ostas.

- 24 Komisija tiesas sēdē attiecībā uz darba grupas biedru lomu norādīja, ka tikai fakts, ka prasītāji ir iesnieguši sūdzību, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, nav pietiekams, lai varētu uzskatīt, ka šis lēmums prasītājus skar individuāli. Lai arī tie ir iesnieguši sūdzību, kas ir EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras ierosināšanas pamatā, tas tos kā konkurentus skar tikai tiktāl, ciktāl to stāvoklis tirgū ir būtiski ietekmēts. Komisija, pamatojoties uz elementiem, ko Tiesa un Pirmās instances tiesa ir ņēmusi vērā attiecīgi savā judikatūrā, vēlas pierādīt, ka ar apgalvotajiem atbalsta pasākumiem prasītāju stāvoklis tirgū nav būtiski ietekmēts.
- 25 Šajā gadījumā Komisija norāda, ka, ņemot vērā, ka no daudzajām jahtu ostām, kuras darbojas valsts un reģionālajā tirgū, prasītāji ir tikai seši, nav pierādīts, ka ar šo iespējamo atbalstu prasītāju intereses ir īpaši ierobežotas.
- 26 Prasītāji it īpaši nav pierādījuši, ka atbalsts aptuveni EUR 200 000 apmērā Enheizenes jahtu ostas gadījumā ir būtiski ietekmējis to stāvokli tirgū un radījis tiem reālus zaudējumus.
- 27 Runājot par darba grupas tiesībām celt prasību, Komisija atgādina, pirmkārt, ka EKL 230. pantā ir paredzēts, ka ir jābūt juridiskas personas statusam, lai varētu celt prasību. Saskaņā ar Nīderlandes civiltiesību kodeksu (*[Burgerlijk Wetboek]*, turpmāk tekstā — “*BW*”) tādai darba grupai kā šajā lietā, kurai nav notariāli apstiprinātu statūtu un kas nav reģistrēta komercreģistrā, ir tikai ļoti ierobežots juridiskas personas statuss. Attiecībā uz tiesībām celt prasību tiesā tikai apvienības ar pilnīgu juridiskas personas statusu var celt prasību tiesā savu biedru vārdā. Līdz ar to Komisija uzskata, ka darba grupa nav uzskatāma par juridisku personu EKL 230. panta nozīmē.

- 28 Otrkārt, jautājumā, vai darba grupa ir individuāli skarta, tā atsauca uz Pirmās instances tiesas 2002. gada 5. decembra spriedumu lietā T-114/00 *Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum/Komisija* (*Recueil*, II-5121. lpp.), kura 52. punktā Pirmās instances tiesa ir atgādinājusi principu, saskaņā ar kuru kādas personu kategorijas kolektīvo interešu veicināšanai izveidota apvienība ar aktu, kas ietekmē šīs personu kategorijas vispārīgās intereses, nav uzskatāma par individuāli skartu EKL 230. panta ceturrtās daļas nozīmē un tādēļ tai nav tiesību celt prasību par akta atcelšanu savu biedru vārdā, ja tie to nevar darīt individuāli. Tāda apvienība, par kādu bija runa minētajā lietā, bija individuāli skarta, jo tā bija rīkojusies kā sarunu vadītāja un bija reģistrēta apvienība.
- 29 Nīderlandes Karaliste tiesas sēdē sniedza papildu apsvērumus par Komisijas argumentāciju.
- 30 Runājot par darba grupas biedru tiesībām celt prasību, Nīderlandes Karaliste atgādina, pirmkārt, ka prasītāji pārstāv tikai ļoti niecīgu visa reģiona komerciālo ostu daļu un vēl mazāku daļu valsts vai Eiropas mērogā. Pat Enheizenes, kas ir mazpilsēta, pašvaldībā bez šajā lietā iesaistītās jahtu klubu apvienības pārvaldītās ostas ir vēl vismaz divas citas komerciālās ostas. Neviena no sabiedrībām, kas izmanto šīs divas ostas, nav prasītāju skaitā. Acīmredzot šīm ostām, kuras atrodas bezpeļņas jahtu ostas, kura, iespējams, ir saņēmusi atbalstu, tiešā tuvumā, nekādi zaudējumi nav nodarīti.
- 31 Turklāt ostu skaits Nīderlandē, par ko Komisija savā lēmumā un tiesas sēdē ir aplēsusi, ka to skaits ir 1200, ir vēl palielinājies. Ņemot vērā, ka prasītāji pārstāv tikai

niecīgu to ostu daļu, kuras potenciāli varētu būt skartas, to stāvoklis tirgū nav būtiski ietekmēts.

32 Otrkārt, Nīderlandes Karaliste apstrīd faktu, ka prasītāju konkurences stāvoklis tā vai citādi varētu tikt ietekmēts. Attiecībā uz prasītāju argumentu, saskaņā ar kuru šim trim ostām iespējami piešķirtais atbalsts ir ietekmējis cenu politiku, kā rezultātā komerciālās ostas bija spiestas pazemināt savus tarifus, Nīderlandes Karaliste uzskata, ka vairāku iemeslu dēļ ir izskaidrojams, kāpēc bezpeļņas jahtu ostās piemērotie tarifi ir zemāki nekā komerciālajās ostās. Piemēram, šādu atšķirību var pamatot tādu papildu iestāžu kā restorānu ierīkošana un ar to saistītās darbības, kā arī brīvprātīgo izmantošana, kā rezultātā algu izmaksas kļūst mazākas. Citiem vārdiem, sabiedrības, kas izmanto bezpeļņas jahtu ostas, savu darbību veic pēc citiem kritērijiem un nosacījumiem nekā sabiedrības, kas pārvalda komerciālās ostas, un pirmo izmantošanas izmaksas ir acīmredzami mazākas nekā otro izmaksas.

33 Treškārt, Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka prasītāji nav skaidri pierādījuši negatīvo ietekmi, ko tie ir cietuši cenu politikas jomā. Piemēram, Nārdenes [*Naarden*] komerciālajā ostā, kuru izmanto viens no darba grupas biedriem, ne tikai maksa par ilgtermiņa piestātnes izmantošanu desmit metrus garai laivai ir lielāka par vidējo maksu Nīderlandē šāda veida izmantošanai, bet no šī darba grupas biedra gada pārskata izriet arī, ka tas pēdējos gados ir guvis peļņu. Šajā ostā ir ieviests arī rindas kārtības saraksts. Turklāt vismaz viena sabiedrība, kas izmanto vienu no lietā iesaistītajām komerciālajām ostām, *Jachthaven Strand-Horst* Ermelo, pēdējos trīs gados ik gadu ir paaugstinājusi savus tarifus.

34 Runājot par darba grupas tiesībām celt prasību, Nīderlandes Karaliste vispirms norāda — tā kā atbalsts nav ietekmējis darba grupas biedru stāvokli tirgū, nevar

uzskatīt, ka darba grupai būtu īpašs statuss Tiesas 1963. gada 15. jūlija sprieduma lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija (*Recueil*, 197. lpp.) izpratnē.

35 Nīderlandes Karaliste turpinājumā apgalvo, ka runa ir par neformālu grupējumu, kas nav izveidots ar pienācīgu notariālu aktu. Līdz ar to, ņemot vērā *BW*, tas Nīderlandē nevar celt kolektīvu prasību.

36 Prasītāji attiecībā uz darba grupas biedru tiesībām celt prasību iebilst, ka tie ir individuāli skarti EKL 230. panta izpratnē. Tie norāda, ka līdz šim nekad nav ticis prasīts, ka, lai varētu atbildēt uz jautājumu, vai tie ir individuāli skarti, jāņem vērā konkurentu stāvoklis tirgū. Šajā sakarā tie atsauca uz Pirmās instances tiesas 2004. gada 13. janvāra spriedumu lietā T-158/99 *Thermenhotel Stoiser Franz u.c./Komisija* (*Recueil*, II-1. lpp.).

37 Attiecībā uz ilgtermiņa pietātņu piedāvājumu vai dienas pietātnēm jahtu īpašniekiem vai nomniekiem darba grupas biedri it īpaši konkurē ar jahtu ostām Enheizenē un Neikērkā un, iespējams, arī Viringmērā. Attiecīgās jahtu ostas, pateicoties atbalstam, pietātnes var piedāvāt izdevīgāk, un tas ierobežo darba grupas biedru konkurences iespējas. Prasītāji uzskata, ka apstrīdētā lēmuma rezultātā tiek saglabāti konkurenci traucējoši apstākļi.

38 Tiesas sēdē prasītāji apliecina, ka zemāku tarifu, kādi ir spēkā bezpeļņas jahtu ostās, rezultātā peļņas starpība sabiedrībām, kuras izmanto komerciālās ostas, kļuvusi

nenozīmīga un tādēļ dažas no sabiedrībām bijušas spiestas pārtraukt darbību. Prasītāji norāda, ka laba komerciālās ostas izmantošana paredz kapitāla atdevi vismaz 7 %–10 % apmērā. Faktiski atdeve pašlaik ir 4 %.

- 39 Prasītāji attiecībā uz darba grupas biedru lomu apgalvo, ka tiem ir bijusi aktīva loma administratīvajā procedūrā. Tie ir snieguši ne tikai papildu informāciju un atbildējuši uz Komisijas jautājumiem, bet arī pēc Komisijas pieprasījuma snieguši savus apsvērumus par vēstuli apmaiņu starp Nīderlandes iestādēm un Komisiju.
- 40 Attiecībā uz darba grupas tiesībām celt prasību tiesā prasītāji precizē, ka būtisks darba grupas dibināšanas 2000. gada 15. martā mērķis bija komerciālo jahtu ostu interešu aizstāvēšana un cīņa pret negodīgu konkurenci. Nīderlandes tiesībās darba grupa ir kvalificēta kā apvienība *BW* otrās grāmatas 26. panta nozīmē, un tādējādi tai ir juridiskas personas statuss, turklāt šajā sakarā nav vajadzīga dibināšana notariāla akta kārtībā vai reģistrācija komercreģistrā. Faktam, ka tai saskaņā ar Nīderlandes tiesībām ir tikai ierobežots juridiskas personas statuss un ka tā, piemēram, nevar iesniegt īpašu kolektīvu prasību saskaņā ar *BW* trešās grāmatas 305.a pantu, šajā gadījumā nav nozīmes.
- 41 Runājot par to, vai darba grupa ir individuāli skarta, prasītāji atgādina, ka Pirmās instances tiesa iepriekš minētā sprieduma lietā *Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*/Komisija 65. un 66. punktā ir atzinusi, ka apvienība var celt prasību, pamatojoties uz vienkāršu faktu, ka tā ir aktīvi piedalījusies formālajā procedūrā, kā arī neformālajās diskusijās, kuras notikušas pirms lēmuma pieņemšanas (it īpaši iesniedzot ziņojumus un uzstājoties kā interesantas informācijas avotam).

- 42 Tiesas sēdē prasītāji piebilda, ka saskaņā ar Pirmās instances tiesas 1995. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-447/93, T-448/93 un T-449/93 *AITEC u.c./Komisija (Recueil, II-1971. lpp.)* un iepriekš minēto spriedumu lietā *Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum/Komisija grupējums*, kas, pamatojoties uz saviem mērķiem un darbībām, pārstāv un aizstāv savu biedru intereses, var celt prasību savu biedru vietā.
- 43 Prasītāji secina — tā kā ar apstrīdēto lēmumu darba grupas biedri ir uzskatāmi par tieši un individuāli skartiem EKL 230. panta ceturrtās daļas nozīmē, darba grupa arī ir uzskatāma par tieši un individuāli skartu.
- 44 Turklāt Komisija kopš procedūras ierosināšanas darba grupu ir pieņēmusi kā sarunu partneri. Pie tam prasītāji apgalvo — lai izvairītos no diskusijām par darba grupas iesniegtā prasības pieteikuma pieņemamību, pieteikumu ir parakstījuši arī atsevišķie biedri.
- 45 Turpretī Komisija, atsaucoties uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Thermenhotel Stoiser Franz u.c./Komisija*, apgalvo, ka prasītāji nav ievērojuši būtisku atšķirību starp šo un pašreizējo lietu, t.i., šajā gadījumā tika ierosināta formāla izmeklēšanas procedūra (EKL 88. panta 2. punkts), lai gan lietā *Thermenhotel Stoiser Franz u.c./Komisija* tā nebija. Tāpat kā *Cook* un *Matra* judikatūra (Tiesas 1993. gada 19. maija spriedums lietā C-198/91 *Cook/Komisija, Recueil, I-2487. lpp.*, un 1993. gada 15. jūnija spriedums lietā C-225/91 *Matra/Komisija, Recueil, I-3203. lpp.*) iepriekš minētais spriedums lietā *Thermenhotel Stoiser Franz u.c./Komisija*, kurā veikta atsauce uz šiem spriedumiem, nav nekādā veidā noderīgs šajā gadījumā, jo šajā lietā prasītājiem bija iespēja izvirzīt savus argumentus administratīvajā procedūrā.

46 Runājot par prasītāju apgalvojumu, ka to juridiskā tiesībspēja šajā gadījumā nav svarīgs elements, Komisija iebilst, ka prasītāji ir aizmirsuši, ka tādu apvienību pilnvaru ierobežojums, kuras nav izveidotas notariāla akta kārtībā, ietekmē to tiesības celt prasību. *BW* trešās grāmatas 305.a pants tādēļ ir svarīgs, jo tajā noteikts, ka tikai apvienības ar pilnīgu juridiskas personas statusu var celt prasību savu biedru vārdā, līdz ar to izslēdzot darba grupu. Tieši šāda ierobežojuma dēļ darba grupas juridiskās personas statuss nav pietiekams, lai tai varētu atzīt tiesības celt prasību. Komisija uzskata, ka apstāklim, ka apvienība ir iesniegusi sūdzību vai piedalījies Komisijas administratīvajā procedūrā, nav nekādas nozīmes.

47 Turklāt Komisija apgalvo, ka, ja tiesības celt prasību tiktu piešķirtas tādiem grupējumiem kā “darba grupa”, kuras juridiskais statuss nav skaidri noteikts, tas būtu pretrunā likumīga procesa gaitai.

48 Runājot par atsaukšanos uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*/Komisija, Komisija tiesas sēdē norādīja, ka Tiesa, kurai tika iesniegta apelācijas sūdzība, savā 2005. gada 13. decembra spriedumā lietā C-78/03 P *Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* (Krājums, I-10737. lpp.) ir konstatējusi, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriežot, ka attiecīgā apvienība bija individuāli skarta.

Pirmās instances tiesas vērtējums

49 Jāatgādina, ka saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu fiziska vai juridiska persona prasību par lēmumu, kas adresēts citai personai, var celt tikai tad, ja šis lēmums to skar tieši un individuāli. Tā kā apstrīdētais lēmums tika adresēts Nīderlandes Karalistei, ir jāpārbauda, vai prasītāji atbilst šiem diviem nosacījumiem.

- 50 Pirmkārt, ir jāpārbauda darba grupas biedru tiesības celt prasību un, otrkārt, — pašas darba grupas tiesības celt prasību.

Par darba grupas biedru tiesībām celt prasību

- 51 Attiecībā uz jautājumu, vai apstrīdētais lēmums individuāli skar darba grupas biedrus, Pirmās instances tiesa atgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka citas personas, kas nav lēmuma adresāti, var uzskatīt par individuāli skartām tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē konkrētu tām raksturīgo īpašību vai faktisko apstākļu, kuri tās raksturo salīdzinājumā ar jebkuru citu personu, dēļ un sakarā ar iepriekš minētajiem faktoriem individualizē tās analogi kā šī lēmuma adresātu (iepriekš minētais Tiesas spriedums lietā *Plaumann/Komisija*, 223. lpp., un 2000. gada 23. maija spriedums lietā *C-106/98 P Comité d'entreprise de la Société française de production u.c./Komisija*, *Recueil*, I-3659. lpp., 39. punkts; Pirmās instances tiesas 1995. gada 27. aprīļa spriedums lietā *T-435/93 ASPEC u.c./Komisija*, *Recueil*, II-1281. lpp., 62. punkts).
- 52 Tā kā apstrīdētais lēmums tika pieņemts pēc formālās izmeklēšanas procedūras, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā, ir jāatgādina, ka no judikatūras vienlīdz izriet, ka šāds lēmums individuāli skar uzņēmumus, kas sākumā iesnieguši sūdzību, kā dēļ tikusi uzsākta šī procedūra, kuras laikā tikuši uzklusīti šo uzņēmumu apsvērumi, kas noteikuši procedūras gaitu, tomēr ar nosacījumu, ka to stāvokli tirgū būtiski ietekmējuši minētā lēmuma rezultātā veiktie pasākumi (Tiesas 1986. gada 28. janvāra spriedums lietā *169/84 Cofaz u.c./Komisija*, *Recueil*, 391. lpp., 24. un 25. punkts, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedums lietā *T-11/95 BP Chemicals/Komisija*, *Recueil*, II-3235. lpp., 72. punkts).
- 53 Apstākļi, ka attiecīgais lēmums varēja zināmā mērā ietekmēt konkurences attiecības, kādas pastāv attiecīgajā tirgū, un ka attiecīgais uzņēmums zināmā mērā konkurēja ar šā lēmuma adresātu, neveido šādu būtisku ietekmi (šajā sakarā skat.

Tiesas 1969. gada 10. decembra spriedumu apvienotajās lietās 10/68 un 18/68 *Eridania* u.c./Komisija, *Recueil*, 459. lpp., 7. punkts). Tādējādi uzņēmums nevar atsaukties vienīgi uz konkurenta statusu attiecībā uz uzņēmumu, kas guvis labumu no attiecīgajiem pasākumiem, bet tam ir arī jāpierāda, cik būtiski tiek ietekmēts tā stāvoklis tirgū (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Comité d'entreprise de la Société française de production* u.c./Komisija, 40. un 41. punkts).

54 Šajā gadījumā ir jāpārbauda, cik lielā mērā prasītāju dalība procedūrā, kas tika ierosināta saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu, un to stāvokļa tirgū ietekmēšana varēja tos individualizēt atbilstoši EKL 230. pantam.

55 Pirmkārt, nav apstrīdēts, ka darba grupa savu biedru vārdā ierosināja administratīvo procedūru Komisijā. Tā šajā nolūkā vairākkārt sniedza papildu informāciju par vairākām bezpeļņas jahtu ostām, kuras atbilstoši darba grupas teiktajam esot saņēmušas valsts atbalstu. Taču pēc šīs procedūras uzsākšanas tā esot nosūtījusi tikai vienu vēstuli, kurā nebija ietverta nedz jauna informācija, nedz svarīgi papildu fakti.

56 Otrkārt, runājot par to, cik apdraudēts ir prasītāju tirgus stāvoklis, vispirms ir jāatgādina — kā izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Cofaz* u.c./Komisija 28. punkta, — ka Kapienu tiesa, pārbaudot prasības pieņemamību, nevar galīgi izlemt jautājumu par konkurences attiecībām starp prasītājiem un uzņēmumiem, kas saņēmuši atbalstu. Šajā sakarā tikai prasītājiem ir pienācīgi jānorāda iemesli, kuru dēļ Komisijas lēmums varētu kaitēt to likumīgajām interesēm, būtiski ietekmējot to stāvokli konkrētajā tirgū.

57 Runājot par pašreizējo lietu, ir jāatzīst, ka prasītāji nav iesnieguši nevienu pierādījumu, kas varētu pierādīt to īpašo stāvokli jahtu ostu tirgū.

58 Turpretī prasītāju izvirzītais arguments, kas neattiecas uz to individualizāciju, pierāda, ka tie galu galā ir skarti tādā pašā veidā kā visi pārējie konkurenti. Faktiski prasītāji apgalvo, ka strīdīgie atbalsta pasākumi ir ietekmējuši to ienesīgumu tiktāl, ciktāl sabiedrības, kas izmanto attiecīgās bezpeļņas jahtu ostas, pateicoties šiem pasākumiem, savas piestātnes tūristiem var piedāvāt par zemākām cenām nekā komerciālajās jahtu ostās.

59 Taču ir jāatzīst, ka prasītāji ar tādiem konkrētiem pierādījumiem kā apgrozījuma dati pirms un pēc attiecīgo pasākumu veikšanas nav pierādījuši, ka šie pasākumi varēja būtiski ietekmēt to stāvokli konkrētajā tirgū.

60 Turklāt tiesas sēdē Komisija un Nīderlandes Karaliste atgādina, ka prasītāji pārstāv tikai desmit no aptuveni 1200 jahtu ostām, kas darbojas Nīderlandē (skat. apstrīdētā lēmuma 49. punktu). Prasītāji šo skaitu nav apstrīdējuši. Tādējādi tie pārstāv tikai niecīgu to ostu daļu, ko attiecīgais atbalsts varētu potenciāli skart. Šādos apstākļos katram prasītājam būtu jāpierāda, kādā veidā vienai vai otrai ostai piešķirtais atbalsts varētu apdraudēt tā paša darbību, piemēram, radot klientu zaudēšanas risku vai peļņas daļas samazināšanos.

61 Nīderlandes Karaliste piedevām tiesas sēdē ir norādījusi, ka strīdīgie atbalsta pasākumi nav ietekmējuši cenu politiku Nārdenes un Ermelo komerciālajās jahtu ostās, ko prasītāji nav apstrīdējuši. Runājot par Nārdenes komerciālo ostu, vispirms ir jānorāda, ka maksa par ilgtermiņa piestātņi desmit metrus garai laivai ir lielāka par Nīderlandē konstatēto vidējo maksu par šāda veida piestātņēm (skat. *Waterrecreatie Advies* ziņojumu, ko Nīderlandes iestādes administratīvajā procedūrā ir iesniegušas Komisijai). Ņemot vērā šīs komerciālās ostas gada pārskatu, šī ostas sabiedrība pēdējos gados ir guvusi peļņu. Visbeidzot, šajā ostā ir ieviests rindas kārtības saraksts. Runājot par Ermelo komerciālo ostu, Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka šī osta pēdējos trīs gados ir palielinājusi tarifus, ko prasītāji nav apstrīdējuši. Šādas ziņas nevar apstiprināt prasītāju apgalvojumus, ka strīdīgie atbalsta pasākumi ir ietekmējuši to ienesīgumu.

62 Prasītāju atsaukšanās uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Thermenhotel Stoiser Franz u.c./Komisija*, saskaņā ar kuru apvienības prasība ir pieņemama tikai tad, ja vismaz kāds no tās biedriem ir attiecīgā atbalsta saņēmēja tiešs konkurents, nav efektīva, jo attiecīgais lēmums šajā lietā tika pieņemts pēc iepriekšējās izmeklēšanas (EKL 88. panta 3. punkts). Šajā gadījumā prasītāji līdz ar to nekādi nevar balstīties uz judikatūru, kurā ir paredzēts — ja Komisija, neuzsākot formālu izmeklēšanas procedūru, iepriekšējā izmeklēšanā konstatē, ka valsts atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu, ieinteresētās personas EKL 88. panta 2. punkta izpratnē, kuras gūst labumu no formālās izmeklēšanas procedūras garantijām, ja tāda tiek veikta, jāuzskata par individuāli skartām ar šādu konstatējošo lēmumu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *BP Chemicals/Komisija*, 82. un 89. punkts).

- 63 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāji nav pierādījuši, ka apstrīdētais lēmums tos ir skāris individuāli, t.i., ka apstrīdētais lēmums tos ietekmējis īpašā veidā, salīdzinot ar citiem tirgus dalībniekiem, it kā tie būtu šī lēmuma adresāti.
- 64 Līdz ar to prasība attiecībā uz darba grupas biedriem ir jāatzīst par nepieņemamu, un nav jāpārbauda, vai apstrīdētais lēmums ir skāris tos tieši.

Par darba grupas tiesībām celt prasību

- 65 Pirmās instances tiesa atgādina, ka prasība par akta atcelšanu, ko ir cēlusi uzņēmumu apvienība, kas nav apstrīdētā akta adresāte, ir pieņemama tikai divos gadījumos. Pirmkārt, ja apvienība prasību ceļ viena vai vairāku savu pārstāvēto biedru vietā ar nosacījumu, ka šie biedri paši varēja celt pieņemamu prasību. Otrkārt, ja pastāv tādi īpaši apstākļi kā šādas apvienības loma procedūrā, kuras rezultātā iespējams pieņemt aktu, kura atcelšana tiek prasīta (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1996. gada 12. decembra spriedumu lietā T-380/94 *AIUFFASS* un *AKT*/Komisija, *Recueil*, II-2169. lpp., 50. punkts, un 1999. gada 11. februāra spriedumu lietā T-86/96 *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen* un *Hapag-Lloyd*/Komisija, *Recueil*, II-179. lpp., 56. un 57. punkts un lietā minētā judikatūra).
- 66 Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa jau 63. punktā ir konstatējusi, ka apstrīdētais lēmums nav individuāli skāris darba grupas biedrus. Līdz ar to nevar uzskatīt, ka darba grupa var pamatotī aizstāt vienu vai vairākus savus biedrus.

- 67 Tādēļ ir jāpārbauda, vai tiesības celt prasību var pamatot ar īpašiem apstākļiem.
- 68 Pirmās instances tiesa uzskata, ka, lai arī darba grupa ir faktiski piedalījusies procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemts 2003. gada 29. oktobra lēmums, šāda dalība vien nav pietiekama, lai tai piešķirtu tiesības celt prasību *Van der Kooy* un *CIRFS* judikatūras nozīmē (Tiesas 1988. gada 2. februāra spriedums apvienotajās lietās 67/85, 68/85 un 70/85 *Van der Kooy* u.c./Komisija, *Recueil*, 219. lpp., un 1993. gada 24. marta spriedums lietā C-313/90 *CIRFS* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1125. lpp.). Tāpat Pirmās instances tiesa 1996. gada 5. jūnija spriedumā lietā T-398/94 *Kahn Scheepvaart*/Komisija (*Recueil*, II-477. lpp., 42. punkts) ir atzinusi, ka tikai fakts, ka prasītāja Komisijā ir iesniegusi sūdzību un šajā sakarā ar to sarakstījusies un piedalījusies sarunās, nav uzskatāms par īpašiem apstākļiem, kas būtu pietiekami, lai prasītāju varētu individualizēt atšķirībā no visām citām personām un tādējādi piešķirt tai tiesības celt prasību par vispārēju atbalsta shēmu.
- 69 Fakts, ka viena apvienība tādas procedūras gaitā, kas ir paredzēta Līgumā valsts atbalsta jomā, ir vērsusies Komisijā, lai aizstāvētu savu biedru kolektīvās intereses, pats par sevi nav pietiekams, lai šis judikatūras nozīmē radītu apvienības tiesības celt prasību (iepriekš minētais spriedums lietā *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen* un *Hapag-Lloyd*/Komisija, 60. punkts).
- 70 Lietās, kuru rezultātā tika taisīti iepriekš minētie spriedumi apvienotajās lietās *Van der Kooy* u.c./Komisija un lietā *CIRFS* u.c./Komisija, prasītāju loma procedūrā, kuras rezultātā tika veikti šajās divās lietās apstrīdētie pasākumi, bija ievērojami svarīgāka nekā vienkārša darba grupas dalība pašreizējā lietā.

- 71 Apvienotajās lietās, kuras rezultātā tika taisīts iepriekš minētais spriedums *Van der Kooy u.c./Komisija*, Tiesa uzskatīja, ka *Landbouwschap* kā sarunu vadītāja par gāzes tarifiem aktīvi bija piedalījusies EKL 88. panta 2. punkta procedūrā, iesniedzot Komisijai rakstveida komentārus un visas procedūras laikā uzturot sakarus kompetentajiem ierēdņiem. Tā bija viena no līgumslēdzējām pusēm līgumā, kurā bija noteikti Komisijas neapstiprinātie tarifi, un šādā statusā vairākkārt tika minēta Komisijas lēmumā.
- 72 Prasītāja loma lietā, kuras rezultātā tika taisīts iepriekš minētais spriedums *CIRFS u.c./Komisija*, arī bija ļoti svarīga. *CIRFS* bija apvienība, kuras biedri bija galvenie sintētisko šķiedru starptautiskie ražotāji. Ražotāju interesēs tā bija iesaistīta vairākās procedūrās saistībā ar Komisijas noteikto šīs nozares reorganizāciju. It īpaši tā bija Komisijas sarunu partnere saistībā ar regulējuma ieviešanu šajā nozarē, kā arī tā paplašināšanu un pielāgošanu, tā veica sarunas ar Komisiju, it īpaši iesniedzot tai rakstveida apsvērumus un uzturot sakarus ar tās kompetentajiem dienestiem.
- 73 Darba grupas gadījumā tas tā nav. Ir jāatzīst, ka tās loma, kas nepārsniedz ieinteresēto personu procesuālo tiesību izmantošanu saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu, nav pielīdzināma *Landbouwschap* vai *CIRFS* lomai iepriekš minētajās lietās (skat. pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 55.–59. punkts).
- 74 Šādos apstākļos prasība attiecībā uz darba grupu nav atzīstama par pieņemamu.

75 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasība kopumā nav pieņemama.

76 Attiecībā uz Komisijas argumentu par darba grupas tiesībām celt prasību tiesā Pirmās instances tiesa uzskata, ka tai nav jālemj par šo jautājumu, jo darba grupas biedri nav individuāli skarti un darba grupa nav pierādījusi īpašus apstākļus, kuru dēļ tai būtu tiesības celt prasību.

Par tiesāšanās izdevumiem

77 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem spriedums ir nelabvēlīgs, tiem bez pašu tiesāšanās izdevumiem jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

78 Saskaņā ar Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmo daļu Nīderlandes Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt kā nepieņemamu;**
- 2) **prasītāji sedz paši savus, kā arī Komisijas tiesāšanās izdevumus. Nīderlandes Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

García-Valdecasas

Labucka

Trstenjak

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 27. septembrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

R. García-Valdecasas